

Phần 5

Linnette McAffe đứng giữa căn nhà mới, nhìn ngắm mọi thứ. Từ cửa sổ, cô có thể nhìn ra khung cảnh tuyệt đẹp của vịnh với ngọn hải đăng ở xa xa. Bên tàu Bremerton với bao nhiêu là tàu thuyền đậu ngổn ngang nổi bật trên mặt nước lấp lánh trong ánh chiều tà, cả chiếc tàu chiến màu xám lừng lững giữa nền trời xanh trong. Chuyển đến ở trong một thị trấn nhỏ khiến người ta phải điều chỉnh nhiều về cách sống nhưng có lẽ bởi bố mẹ cô đã thích nghi khá dễ dàng với cuộc sống mới nên không có lý do gì cô lại không thích nghi được – cô nghĩ vậy.

“Có ai ở à không?”. Sau tiếng gõ cửa, mẹ cô bước vào.

“Ôi, con chào mẹ”.

“Mẹ thấy xe của con đậu ở ngoài nên quyết định vào thăm”.

“Sao mẹ tìm được nhà con?”.

Corrie cười khúc khích. “Tùng ấy năm sống với bố, mẹ cũng phải học được chút kỹ năng thám tử chứ”. Bà mẹ đi dạo quanh ngôi nhà. “Mẹ thấy cửa mở nên vào thử thôi”.

Linnette dang rộng tay. “Thế mẹ thấy căn nhà thế nào?”. Cô hỏi, giọng chứa đầy niềm ung ý với căn nhà mới. Hồi còn học Đại học Washington, cô sống trong ký túc xá, rồi sau khi chuyển lên học cao hơn lại thuê nhà với bạn nên giờ cô tỏ ra rất hào hứng với cuộc sống mới độc lập.

“Mẹ thấy tuyệt đấy”, Corrie nói vừa đi vào bếp, một căn bếp sắp xếp rất khéo và tiện lợi.

“Con rất thích vì có hai phòng ngủ mẹ ạ”. Linnette nói và dắt thẳng mẹ đến khoe hai căn phòng cả hai phòng đều rộng hơn phòng ngủ của cô Seattle. Căn hộ mới khang trang rộng gấp đôi mà giá thuê chỉ rẻ bằng một nửa. Tất nhiên nếu làm việc ở Seattle, cô đã có thể kiếm được nhiều hơn, nhưng cô lại chưa bao giờ có ý định ở lại Seattle. Từ khi quyết định trở thành trợ lý bác sĩ, Linnette đã tính sẽ làm việc tại một khu vực ngoại ô nhỏ bé.

Dù vịnh Cedar không hoàn toàn là một vùng thôn quê nhưng nó lại là một nơi thân thiện, yên bình – và hơn nữa, cô lại được sống gần bố mẹ, chắc chắn đó một phần thưởng cho cuộc đời cô vì Linnette chưa bao giờ phải xa họ.

“Con đang tính sắp xếp phòng này thành nơi làm việc”. Linnette nói khi hai mẹ con đang đứng trước phòng ngủ nhỏ hơn.

“Khi nào con bắt đầu chuyển đến?”.

“Đầu tháng mẹ ạ. Mack sẽ giúp con một tay”.

“Bố cũng sẽ tới giúp con nhé và cả mẹ cũng chắc chắn sẽ tới rồi”.

Linnette lắc đầu vẻ không đồng tình. “Bố không làm được những việc này đâu mẹ, bố bị đau lưng mà. Với lại, mẹ cũng thừa biết là tốt nhất không nên để Mack và bố làm việc cùng nhau”.

Đôi mắt bà mẹ chùng xuống. “Mẹ cũng chẳng biết hai bố con thế nào nữa”.

Linnette mắt sáng ngời. “Con biết. Cả hai đều buồn bĩnh và cá tính nhưng đều là những người tốt tính”.

Corrie đồng tình. “Mack cũng rất cố gắng trong suốt kỳ nghỉ nhưng nó cũng phải rất khó khăn mới giữ mồm giữ miệng được”.

Theo Linnette, vấn đề là bố cô thường không công nhận Mack. Em trai cô đã bỏ học và đi làm nhân viên đưa thư. Dù đó là việc cậu ưa thích nhưng với ông Roy, bằng đầu óc và gia thế của nó thì con trai ông phải làm được điều gì to tát hơn thế kia. Chính kiến của bố khiến cậu con trai khó chịu; nhưng dù gì, Linnette vẫn ủng hộ em trai. Mack hoàn toàn có quyền quyết định cuộc đời của nó theo hướng nó lựa chọn.

Linnette lém lỉnh. “Sẽ có ngày chúng ta nhốt hai người vào cùng một nơi và bắt họ cùng nhau xử lý tình huống, trong hoàn cảnh mới dễ nảy sinh tình cảm”.

Mẹ cô lắc đầu ngán ngẩm. “Mẹ không liên quan đâu. Mẹ ghét bị mắc kẹt giữa chuyện của hai bố con lắm”.

Linnette cũng cảm thấy như vậy. Cô đi đến khu vực phòng khách, ngắm nghía những vị trí thích hợp để treo các bức tranh và khung ảnh. Chỗ trang trọng nhất sẽ dành cho bức ảnh tuyệt đẹp của Jon Bowman mà bố mẹ đã tặng cô dịp Giáng sinh năm ngoái – bức ảnh chụp những cây linh sam trên sườn núi. Ý nghĩa của bức ảnh không đơn thuần chỉ là một tác phẩm đẹp. Cô băn khoăn không biết nên treo nó giữa hai cửa sổ hay...

“Con đã liên hệ với Cal Washburn chưa?”. Tiếng mẹ làm đứt mạch suy nghĩ của cô.

“Ai cơ ạ?”.

“Cậu thanh niên trẻ tuổi mẹ giới thiệu với con trong phiên đấu giá Chó và những người đàn ông hồi tháng Bảy năm ngoái ấy. Con nhớ không, người đứng ra gây quỹ tạo nơi ở cho động vật ấy”.

Linnette như muốn phản đối mẹ ngay lập tức rằng cô không mặn mà gì mấy cuộc hẹn hò được sắp đặt trước với người lạ. Cho dù em trai cô rất yêu chú chó của mình và chú chó cưng này sẽ tham gia phiên đấu giá với cái tên Lucky mà Cal và Mack đã đặt điều đó không có nghĩa là sẽ có một sợi dây tình cảm giữa Linnette và chàng trai này.

“Mẹ nghĩ cậu ta thật sự là người tốt đó con”.

“Vậy mẹ hẹn hò với cậu ta đi”, Linnette đùa, hy vọng sẽ tìm được cách nhẹ nhàng nhất để rút khỏi câu chuyện của mẹ.

Ít nhất con cũng nên gọi cho cậu ta chứ. Để mẹ nói con nghe một chút về Cal nhé. Cậu ta làm ở chỗ Cliff Harding. Mẹ không rõ cụ thể Cal làm gì nhưng hình như liên quan đến huấn luyện ngựa. Mẹ lại không biết gì về ngựa cả”.

“Con cũng vậy”. Càng nghe, Linnette càng tỏ ra chán nản. Vậy là tối đó cô sẽ phải ở bên người đàn ông đã ở cùng với ngựa suốt cả ngày. Tuyệt thật.

Corrie nhú mày về câu kính. “Đừng nhìn mẹ như vậy. Chắc chắn con sẽ có những điều ngạc nhiên thú vị đấy”.

Linnette vẫn cố tình lảng tránh câu chuyện. “Con chưa kể với mẹ là trung tâm vừa mời bác sĩ Chad Timmons về đúng không? Chúng con vẫn làm việc cùng nhau hồi ở trường đại học, và mẹ biết không, anh ta thật tuyệt mẹ ạ”.

Bà mẹ phẩy tay về ngán ngẫm. “Điều đó thì liên quan gì cơ chứ”.

“Bác sĩ Timmons hội đủ tất cả những tiêu chuẩn con mong ước ở một người chồng mẹ ạ. Anh ấy thông minh, hóm hỉnh và khỏe mạnh. Hơn nữa anh ấy còn tốt bụng và biết quan tâm nữa. Anh ấy chính là người đàn ông lý tưởng của con”.

Linnette đã trông thấy cơ hội của mình khi anh đến làm việc tại phòng khám. Từ ngày Chad xuất hiện tại vịnh Cedar, Linnette cảm thấy mỗi ngày trôi qua thật thú vị và công việc ở phòng khám cũng trở nên hào hứng gấp nghìn lần.

“Nói cách khác, con đã để mắt đến anh chàng bác sĩ đó”.

Linnette cười khúc khích. “Không gì qua mắt được mẹ của con”.

“Hay thật đấy. Thế còn Cal Washburn thì sao?”.

Linnette trở lại trạng thái thực. Cô chưa chuyển đến thị trấn này thì bố mẹ cô cũng không thể sắp đặt cuộc đời cô - nói đúng hơn là tình yêu cả đời của cô. Hồi còn sống cùng bố mẹ, cô đã bị bố mẹ can thiệp quá đủ rồi. Trong tâm trí bố cô, tất cả những cuộc hẹn hò đều phải cảnh giác.

“À... Con nghĩ rằng con có thể gặp gỡ anh chàng dạy ngựa kia một lần mẹ ạ”.

“Điều đó làm mẹ vui đây, phải tính đến số tiền mẹ bỏ ra để có cuộc hẹn hò này chứ”.

“Thôi mà, con đã nói con sẽ làm mà”, cô đã tìm mọi cách để trì hoãn cuộc hẹn những cuối cùng cũng thử liên hệ với anh ta.

“Con sẽ gọi cậu ấy chứ?”. Corrie hỏi lại.

“Trước hết cho con chuyển nhà xong xuôi đã mẹ nhé?”

“Hẹn bây giờ thì cũng có ảnh hưởng gì đâu”, Corrie vừa nói vừa lục túi để tìm bì thư để thông tin về Cal cùng với một tờ biên lai cũ rích. “Mẹ đã đưa cho con số điện thoại của cậu ta rồi đấy”.

“Con làm mất rồi”, Linnette âm ừ. Cô đã cố tình chẳng may đánh mất nó.

“Ừ nhỉ”, Corrie vẫn đang bận đọc số điện thoại mặt sau của tờ hoá đơn.

Linnette muốn rít lên qua kẽ răng vì bất mãn. Mẹ cô vẫn cố bắt cô theo ý bà. Cô xầm xì. “Thử nghe xem, nếu có một bác sĩ trở thành thành viên của gia đình thì sẽ tốt hơn bao nhiêu cơ chứ”.

Corrie liếc nhìn con gái và đưa cho cô số điện thoại mình vừa viết ra. “Cứ thế đi nhé? Đây chỉ là cuộc hẹn ngắn thôi nhưng có rất có ý nghĩa với mẹ đấy làm ơn để tâm đến nó một chút con gái nhé”.

“Vâng, vâng”, Linnette lại âm ừ, cảm thấy bức bối về chuyện này. Nhưng dù sao cũng hy vọng mọi thứ sẽ như lời cô nói - một bất ngờ thú vị.

“Hứa với mẹ con sẽ gọi cậu ta ngay nhé”.

“Vâng...”.

“Linnette, đâu phải lúc nào mẹ cũng ép con?”.

Vẫn là một chiêu thuyết phục cũ nhưng luôn hiệu quả của mẹ. “Vâng, con hứa con sẽ sắp xếp gặp anh chàng này càng sớm càng tốt”.

“Con sẽ mền cậu ấy, Linnette, chỉ có điều...”, bà mẹ ngập ngừng bỏ lửng câu nói như thể biết bà không nên nói tiếp.

“Chỉ gì cơ ạ?”.

Corrie thở dài. “Cal Washburn có chút vấn đề nhỏ về nói năng thôi”.

Linnette há hốc mồm. Một buổi tối hẹn hò cùng người đàn ông thoang thoang mùi ngựa còn chưa đủ tồi tệ hay sao mà lại thêm việc không thể hiểu những gì anh ta nói nữa? Điều này khiến cô càng khản khoản:

“Kìa mẹ,...”

Corrie quay lưng đi thẳng ra cửa. “Con nhớ là đã hứa với mẹ rồi đấy”.

Linnette chỉ còn biết lắc đầu khi bóng mẹ khuất sau lối rẽ ra ngoài khu nhà. Tuần tới cô sẽ chuyển tới vịnh Cedar, cô mong sao cuộc hẹn hò này sẽ qua nhanh như một cơn ác mộng, và hy vọng Chad không biết gì về vụ này.

Cô lấy điện thoại trong túi ra gọi theo số điện thoại trong mẫu giấy mà mẹ vừa đưa. Càng lần khần việc này thì chỉ càng làm mâu thuẫn mẹ con thêm sâu sắc thôi, cô biết vậy.

Một giọng đàn ông cất lên, một giọng hoàn toàn bình thường, không như cô vẫn tưởng tượng. “Tôi là Linnette McAfee, tôi gọi cho anh Cal Washburn”, cô nói cứng nhắc.

“A, chào Linnette. Cal cũng đang mong chờ cô gọi đến đây. Tôi là Cliff Harding, Cal làm việc cho tôi mà”.

“Chào chú Cliff. Anh Cal có đây không ạ?”.

“Thực tế là cậu ta đang ngồi cạnh tôi”.

Một lúc sau, Cal cầm máy. “Ch... chào em”.

“Chào anh, em là Linnette McAfee”, cô liền thoảng. Có lẽ điều này khiến anh hơi chững lại nhưng giọng nói vẫn rõ ràng. “Có lẽ anh cũng biết là mẹ em đã đăng ký Dịch vụ Kết bạn cho em và giới thiệu anh với em hồi tháng Bảy tại buổi đấu giá”. Không anh kịp trả lời, cô tiếp tục. “Em không biết là khi nào chúng ta có thể gặp nhau nhỉ?”.

“Bất... bất cứ khi nào”.

“Em sẽ chuyển đến thị trấn trong tuần tới, nhưng ta có thể gặp nhau trước đó được không?”.

“Thế... thế tối thứ Sáu tuần... tuần tới được không?”.

“Thôi được. Ta sẽ gặp nhau tại nhà hàng Hải Đăng nhé, hẹn anh lúc 7 giờ”. Cô phải nói hết các chi tiết vì e rằng anh xấu hổ vì tật nói lắp của mình. Cô ngần ngẫm nghĩ chắc mình cũng phải nhận phần chi cho bữa tối nốt.

“V... vậy thứ s. . . Sáu nhé”.

Linnette dập máy. Đây sẽ là lần cuối cùng cô cho phép mẹ cô sắp đặt điều tương tự như vậy. Chắc chắn là không một lần nào nữa.